

tinget, havde stemt for Indførelsen af almindelig borgerligt Ægteskab. Dersom man dertil vil sige: Ja, men ved et almindeligt Folketingsvalg er der mange andre Hensyn at tage, vil jeg svare, at der er foretaget et andet Valg, udelukkende med kirkelige Hensyn for Øje, nemlig Valgene af Medlemmer til det kirkelige Udvalg. Undersøger man saa, hvad der er passeret i dette Udvalg, ser man for det første, at der var Flertal for, at Indførelse af almindeligt borgerligt Ægteskab i Princippet var det rette. Men hvis det er rigtigt i Princippet, er det jo blot et Tidsspørgsmaal, naar det vil blive indført, dette høje Ting vil en Gang blive nødt til at gaa med dertil, selv om det for Tiden maatte lykkes at forhale Indførelsen. Et Princip vil nemlig altid, hvis det er rigtigt, sejre i det lange Løb. Hvad dernæst angaar det kirkelige Udvalgs Stilling til det saakaldte valgfri Ægteskab, var der som bekendt kun 17 Stemmer for Indførelsen deraf, mens der var 13 mod, og saa vidt jeg kan skønne af Forhandlingen og den afgivne Betænkning, var det et rent Tilfælde, at der ikke blev lige saa mange mod som for, thi der var flere Medlemmer borte og iblandt dem nogle, om hvem man tør tro, at de vilde have stemt for det almindelige borgerlige Ægteskab. Dette faar nu at staa ved sit Værd, men sikkert er det, at selv om der i Begyndelsen, da vi for flere Aar siden fik Spørgsmaalet frem, var megen Stemning mod Indførelsen af dette, gaar Stemningen, saa vidt jeg kan skønne, nu i en anden Retning, og derfor tror jeg, som sagt, at Flertallets Paastand om, at omtrent hele Folket skulde være mod det almindelige borgerlige Ægteskab, nærmest hviler paa en Gætning og desuden maaske paa private Samtaler, som kunne føres hist og her ved en given Lejlighed, men dog intet veje mod de to Valg, jeg har peget paa. Mindretallet kan derfor nu med fuld Føje som før, ja med større Føje end før, fastholde sit Standpunkt, som er det, at det vil være rigtigt for Sandhedens Skyld, for Kirkens Skyld og for Borgersamfundets Skyld at gaa over til Indførelsen af almindeligt borgerligt Ægteskab. I Henhold til disse korte Udtalelser maa Mindretallet derfor tilraade det høje Ting at stemme mod Flertallets Ændringsforslag, der jo i Virkeligheden er et selvstændigt Lovforslag, der skyder det af Regeringen forelagte rent til Side.

Om de to Ændringsforslag, som ere stillede af det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), skal jeg blot sige, at

Mindretallet ubetinget kan slutte sig til den første Ændring, og i Grunden ogsaa til den anden. Den tillægge vi dog meget ringe Betydning, idet vi mene, at den egentlig hører hjemme i det Ritual, som vi kunne forvente, hvis Lovforslaget bliver gennemført.

J. Pedersen: I de tre Linier, jeg har skrevet i Betænkningen, har jeg henvist til mine Bemærkninger i Betænkningen fra Fjor, der jo medfølger som Bilag, og i Overensstemmelse dermed har jeg stillet et Par smaa Ændringer, som jeg imidlertid aldeles ikke skal komme ind paa, da jeg forudsætter, at de ikke ville komme til Afstemning. Jeg antager nemlig, at Flertallets Forslag, om hvilket der vil blive afstemt, vil blive vedtaget. Dette Forslag kunde jeg i og for sig godt have sluttet mig til — jeg har jo tidligere været Medforslagsstiller af et lignende Forslag. Jeg sluttede mig imidlertid ikke til det tilsvarende Forslag i Fjor, og jeg har heller ikke gjort det i Aar, fordi det forekommer mig, at det i Øjeblikket vil være uden Betydning. Denne Sag er gaaet i Staa, og jeg har ingen Tro til, at den kommer i Gang i nogen nær Fremtid. Jeg tror ikke, at man skal vente sig meget af dens Behandling i et kommende Fællesudvalg, hvis den naar saa langt i Aar. Grunden til, at Sagen er gaaet i Staa, turde maaske være den, at Regeringen ved Forelæggelsen af sit Forslag har villet gøre for store Skridt paa en Gang. Det ligger ikke for os her til Lands at gøre meget store Skridt. Vi ville helst gøre dem smaa, og i Reglen naar man ogsaa sikrest frem ad den Vej. Det er omtrent, som naar man skal gaa op ad en Stige; naar Trinene ikke sidde for langt fra hinanden, og man vil benytte dem alle sammen, kommer man op uden Vanskelighed, men tager man et eller to Trin ud eller sætter sig for, at man ikke vil benytte de to Trin, bliver man let staaende og kommer ingen Vegne. Jeg tror, vi vilde være komne sikrere og hurtigere frem til en virkelig rationel Afgørelse af dette Spørgsmaal, dersom vi vare gaaede den Vej foreløbig at stille det frit for dem, der ville indgaa Ægteskab, om de ville gøre det i Kirken, eller om de ville gøre det paa den Maade, Regeringen har foreslaet, og jeg har nu som tidligere den Mening, at der i det Forslag, som stilles af Flertallet, er et betydeligt Fremskridt fra den Tilstand, vi hidtil have haft, og at man ved at benytte dette Fremskridt vilde have været godt paa Vej ogsaa til